

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

7 päivänä huhtikuuta 2016*

Ennakkoratkaisupyyntö — Rooman yleissopimus — Sovellettava laki — Rajatylittävä sulautuminen —
Direktiivi 78/855/EY — Direktiivi 2005/56/EY — Absorptiosulautuminen — Velkojainsuoja — Se,
että sulautuvan yhtiön kaikki varat ja velat siirtyvät vastaanottavalle yhtiölle

Asiassa C-483/14,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Oberster Gerichtshof (ylimmän asteen tuomioistuin, Itävalta) on esittänyt 28.8.2014 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 31.10.2014, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

KA Finanz AG

vastaan

Sparkassen Versicherung AG Vienna Insurance Group,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: toisen jaoston puheenjohtaja M. Ilešič, joka hoitaa kolmannen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit C. Toader, M. Berger, E. Jarašiūnas ja C.G. Fernlund (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: Y. Bot,

kirjaaja: hallintovirkamies V. Tourrès,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 23.9.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- KA Finanz AG, edustajinaan Rechtsanwalt S. Albiez ja Rechtsanwalt C. Klausegger,
- Sparkassen Versicherung AG Vienna Insurance Group, edustajanaan Rechtsanwalt P. Konwitschka,
- Espanjan hallitus, asiamiehenään A. Rubio González,
- Euroopan komissio, asiamiehinään G. Braun, H. Støvlbæk ja M. Wilderspin,

kuultuaan julkisasiamiehen 12.11.2015 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista tehdyn, Roomassa 19.6.1980 allekirjoitettavaksi avatun Rooman yleissopimuksen (EYVL L 266, s. 1; jäljempänä Rooman yleissopimus), perustamissopimuksen 54 artiklan 3 kohdan g alakohdan nojalla osakeyhtiöiden sulautumisesta 9.10.1978 annetun kolmannen neuvoston direktiivin 78/855/ETY (EYVL L 295, s. 36), sellaisena kuin se oli muutettuna 16.9.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/109/EY (EUVL L 259, s. 14; jäljempänä direktiivi 78/855), ja pääomayhtiöiden rajatylittävistä sulautumisista 26.10.2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/56/EY (EUVL L 310, s. 1) tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Itävaltaan sijoittautunut KA Finanz AG (jäljempänä KA Finanz), jolle Kyprokseen sijoittautuneen Kommunalkredit International Bank LTD:n (jäljempänä Kommunalkredit) oikeudet ovat siirtyneet, ja Itävaltaan sijoittautunut Sparkassen Versicherung AG Vienna Insurance Group (jäljempänä Sparkassen Versicherung) ja joka koskee Sparkassen Versicherungin vaatimusta siitä, että KA Finanz maksaa sille sellaisten toissijaisten velkakirjalainojen korkoja, joista Sparkassen Versicherung oli sopinut Kommunalkreditin kanssa ennen kuin Kommunalkredit sulautui KA Finanziin absorptiosulautumisen kautta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Rooman yleissopimus

- 3 Rooman yleissopimuksen 1 artiklassa, jossa määritellään kyseisen yleissopimuksen soveltamisala, määrätään seuraavaa:

”1. Tämän yleissopimuksen määräyksiä sovelletaan sopimusvelvoitteisiin silloin, kun sopimuksella on liittymä useampaan kuin yhteen valtioon.

2. Määräyksiä ei sovelleta:

--

e) yhtiöitä, yhdistyksiä ja oikeushenkilöitä koskevaan lainsäädäntöön liittyviin kysymyksiin, kuten yhtiöiden, yhdistysten ja oikeushenkilöiden perustamiseen, oikeuskelpoisuuteen ja oikeustoimikelpoisuuteen, sisäiseen toimintaan ja purkautumiseen sekä osakkaiden ja toimihenkilöiden henkilökohtaiseen vastuuseen yhtiön, yhdistyksen tai oikeushenkilön veloista,

--.”

- 4 Kyseisen yleissopimuksen 3 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Sopimukseen sovelletaan sen valtion lakia, josta osapuolet ovat sopineet (lakiviittaus). Lakiviittauksen on oltava nimenomainen tai sen on käytävä riittävän selvästi ilmi sopimusehdoista tai tapaukseen liittyvistä olosuhteista. --”

5 Mainitun yleissopimuksen 10 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Tämän yleissopimuksen 3–6 ja 12 artiklan nojalla sopimukseen sovellettavan lain mukaan säännellään erityisesti:

- a) sopimuksen tulkintaa,
- b) sopimukseen perustuvien velvoitteiden täyttämistä,
- c) tuomioistuimelle sen lainkäytössä annetun toimivallan rajoissa näiden velvoitteiden täydellisen tai osittaisen laiminlyönnin seurauksia, mukaan lukien vahingon arviointi siltä osin kuin siitä on säännöksiä,
- d) erilaisia velvoitteiden raukeamisen muotoja, kuten vanhentumista ja määräajan päättymiseen perustuvia oikeudenmenetyksiä,

--

2. Suoritustavassa ja niissä toimenpiteissä, jotka velkojan on toteutettava, jos suoritus on puutteellinen, otetaan huomioon sen valtion laki, jossa suoritus tapahtuu.”

6 Rooman yleissopimus korvattiin sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista 17.6.2008 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 593/2008 (EUVL L 177, s. 6; jäljempänä Rooma I -asetus). Sen 28 artiklan mukaan tätä asetusta sovelletaan sopimuksiin, jotka on tehty 17.12.2009 tai sen jälkeen.

Direktiivi 78/855

7 Direktiivin 78/855 johdanto-osan kolmannessa ja kuudennessa perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”jäsenten ja ulkopuolisten etujen suojaaminen edellyttää, että osakeyhtiöiden sulautumista koskeva jäsenvaltioiden lainsäädäntö sovitetaan yhteen ja että kaikissa on säännökset sulautumisesta,

--

velkojia, mukaan lukien joukkovelkakirjojen haltijat, ja niitä, joilla on kyseisiä yhtiöitä kohtaan muita vaatimuksia, on suojattava niin, ettei sulautuminen vaikuta haitallisesti heidän etuihinsa”.

8 Kyseisen direktiivin 13 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden lainsäädännössä on järjestettävä riittävä suoja sulautumiseen osallistuvien yhtiöiden velkojille, joiden saatavat ovat syntyneet ennen sulautumissuunnitelman julkaisemista, mutta eivät ole erääntyneet ennen sitä.

2. Tätä varten jäsenvaltioiden on lainsäädännössään säädettävä ainakin, että tällaisilla velkojilla on oikeus saada riittävät takeet, jos tällainen suoja on sulautumiseen osallistuvien yhtiöiden rahoitusaseman vuoksi tarpeen eikä niillä vielä ole tällaisia takeita.

Jäsenvaltioiden on säädettävä 1 kohdassa ja tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen suojan edellytyksistä. Jäsenvaltioiden on joka tapauksessa varmistettava, että velkojilla on valtuudet hakea asianmukaisilta hallinto- tai oikeusviranomaisilta riittäviä takeita edellyttäen, että velkojat voivat uskottavalla tavalla osoittaa, että niiden saatavat ovat sulautumisen vuoksi vaarassa jäädä saamatta eikä kyseiseltä yhtiöltä ole saatu riittäviä takeita.

3. Vastaanottavan ja sulautuvan yhtiön velkojien suoja voi olla erilainen.”

9 Mainitun direktiivin 14 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Sulautumiseen osallistuvien yhtiöiden joukkovelkakirjojen haltijoihin sovelletaan 13 artiklaa, jollei velkakirjanhaltijoiden kokous, kun kansallisessa lainsäädännössä on säännökset tällaisesta kokouksesta, tai kukin velkakirjanhaltija erikseen hyväksy sulautumista, edellä sanotun kuitenkaan rajoittamatta tällaisten oikeuksien yhteistä käyttämistä koskevien säännösten soveltamista.”

10 Kyseisen direktiivin 15 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Sellaisten muiden arvopaperien kuin osakkeiden haltijoille, joihin liittyy erityisiä oikeuksia, on annettava vastaanottavassa yhtiössä ainakin vastaavat oikeudet kuin heillä oli sulautuvassa yhtiössä, jollei näiden arvopaperien haltijoiden kokous, kun kansallisessa lainsäädännössä on säännökset tällaisesta kokouksesta, tai kukin tällaisten arvopaperien haltija erikseen hyväksy näiden oikeuksien muuttamista taikka jollei heillä ole oikeutta saada vastaanottava yhtiö ostamaan takaisin heidän arvopaperinsa.”

11 Direktiivi 78/855 kumottiin osakeyhtiöiden sulautumisesta 5.4.2011 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2011/35/EU (EUVL L 110, s. 1). Direktiivi 2011/35 tuli sen 33 artiklan mukaisesti voimaan 1.7.2011.

Direktiivi 2005/56

12 Direktiivin 2005/56 johdanto-osan ensimmäisestä perustelukappaleesta ilmenee, että kyseisen direktiivin tarkoituksena on helpottaa eri jäsenvaltioiden lainsäädännön alaisten erityyppisten pääomayhtiöiden rajatylittäviä sulautumisia.

13 Mainitun direktiivin johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa todetaan, että ”rajatylittävien sulautumisten helpottamiseksi olisi säädettävä, että jollei tässä direktiivissä toisin säädetä, rajatylittävään sulautumiseen osallistuviin yhtiöihin ja kolmansiin osapuoliin sovelletaan edelleen niitä kansallisia säännöksiä ja muodollisuuksia, joiden alainen yhtiö on ja joita sovellettaisiin jäsenvaltion sisällä tapahtuviin sulautumisiin – –”.

14 Kyseisen direktiivin 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

– –

2. ’sulautumisella’ liiketointa, jolla:

- a) yksi tai useampi yhtiö siirtää purkautumishetkellään selvitysmenettelyttä kaikki varansa ja vastuunsa toiselle toiminnassa olevalle yhtiölle (vastaanottava yhtiö) siten, että niiden jäsenille annetaan vastikkeeksi tämän toisen yhtiön yhtiöpääomaa edustavia arvopapereita tai osuuksia ja mahdollisesti rahavastike, jonka määrä ei kuitenkaan saa ylittää 10:tä prosenttia näiden arvopapereiden tai osuuksien nimellisarvosta tai nimellisarvon puuttuessa kirjanpitoarvosta (ns. absorptiosulautuminen); tai

– –”

- 15 Direktiivin 2005/56 4 artiklassa, jonka otsikko on ”Rajatylyttävien sulautumisten edellytykset”, säädetään seuraavaa:

”1. Jollei tässä direktiivissä toisin säädetä,

– –

b) rajatylyttävään sulautumiseen osallistuvan yhtiön on noudatettava sen jäsenvaltion kansallisia säännöksiä ja muodollisuuksia, jonka lainsäädännön alainen se on. – –

2. Edellä 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettut säännökset ja muodollisuudet koskevat erityisesti sulautumiseen liittyvää päätöksentekoprosessia sekä, ottaen huomioon rajatylyttävän sulautumisen luonne, seuraavien tahojen suoja: sulautumiseen osallistuvien yhtiöiden velkojat, joukkovelkakirjojen haltijat ja arvopaperien tai osuuksien haltijat sekä työntekijät, kun on kyse muista kuin 16 artiklassa säädettyistä oikeuksista. – –”

- 16 Kyseisen direktiivin 14 artiklan, jonka otsikko on ”Rajatylyttävän sulautumisen seuraukset”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Edellä 2 artiklan 2 kohdan a ja c alakohdan mukaisesti toteutetulla rajatylyttävällä sulautumisella on 12 artiklassa tarkoitettusta päivämäärästä alkaen seuraavat vaikutukset:

a) sulautuvan yhtiön kaikki varat ja velat siirtyvät vastaanottavalle yhtiölle;

– –

c) sulautuva yhtiö lakkaa olemasta.”

Itävallan oikeus

- 17 Osakeyhtiölain, joka annettiin 31.3.1965 (Aktiengesetz; BGBl. 98/1965), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasian tosiseikkoihin (jäljempänä AktG), 226 §, jonka otsikko on ”Velkojainsuoja”, koskee velkojainsuojaa sulautumisen tapauksessa. Sen sanamuoto on seuraava:

”1. Jos kyseessä olevien yhtiöiden velkojat ilmoittautuvat kuuden kuukauden kuluessa sulautumisen rekisteröinnin julkaisemisesta, niiden on saatava vakuuksia, jos ne eivät voi vaatia saamistensa suorittamista. Tämä oikeus myönnetään velkojille kuitenkin vain, jos ne osoittavat uskottavalla tavalla, että sulautuminen vaarantaa niiden saamisen suorittamisen. Velkojille on ilmoitettava tästä oikeudesta rekisteröinnin julkaisemisen yhteydessä.

2. Oikeutta vaatia vakuuksia ei anneta velkojille, jotka ovat konkurssissa etuoikeutettuja saamistensa suorittamiseen siitä massasta, joka on muodostettu säännösten mukaisesti velkojien suojaamiseksi ja asetettu viranomaisen valvontaan.

3. Joukkovelkakirjojen ja tuotto-oikeuksien (Genussrechte) haltijoille on annettava vastaavat oikeudet tai maksettava asianmukainen korvaus näiden oikeuksien muuttamisesta tai itse oikeudesta.”

- 18 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan AktG:n 226 §:n 3 momentti on säädetty direktiivin 78/855 15 artiklan täytäntöön panemiseksi.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 19 Sparkassen Versicherung merkitsi vuonna 2005 kaksi Kommunalkreditin liikkeeseen laskemaa toissijaista velkakirjalainaa. Liikkeeseenlaskuehdoissa, jotka ovat samat näiden molempien lainojen osalta (jäljempänä liikkeeseenlaskuehdot), vahvistetaan näiden lainojen asema, täsmennetään niiden toissijaisuutta koskevat ehdot ja korkojen maksamista koskevat menettelysäännöt ja nimetään sovellettava laki.
- 20 Näiden liikkeeseenlaskuehtojen 2 §:ssä määrätään seuraavaa:
- ”Asema. Velkakirjoihin liittyvät saamiset ovat vakuudettomia ja toissijaisia liikkeeseenlaskijan vastuista, ja ne ovat keskenään ja kaikkiin muihin liikkeeseenlaskijan toissijaisiin velkakirjoihin nähden samanarvoisia. Jos liikkeeseenlaskija puretaan tai asetetaan selvitystilaan tai konkurssiin, velkakirjoihin liittyvät saamiset voidaan suorittaa vasta sen jälkeen, kun velkojien muut kuin toissijaiset saamiset on suoritettu; velkakirjojen osalta ei siis voida suorittaa maksuja ennen kuin liikkeeseenlaskijan kaikkien muiden kuin toissijaisten velkojien saamiset on suoritettu täysimääräisesti tai näiden maksujen osalta on tehty kattavat varaukset. Velkakirjan haltija ei ole oikeutettu kuittaamaan velkakirjoihin liittyviä saamisiaan liikkeeseenlaskijan saamisista. Liikkeeseenlaskija tai jokin toinen henkilö ei voi antaa eikä anna minään tulevana ajankohtana sopimukseen perustuvaa vakuutta velkakirjojen haltijoiden velkakirjoihin liittyvien oikeuksien turvaamiseksi. Myöhemmin tehtävällä sopimuksella ei voida rajoittaa tämän 2 §:n mukaista toissijaisuutta eikä siirtää velkakirjojen erääntymisajankohtaa aikaisemmaksi tai lyhentää sovellettavaa irtisanomisaikaa.”
- 21 Liikkeeseenlaskuehtojen 4 §:n 1 momentin b kohdan sanamuoto on seuraava:
- ”Koronmaksu. Nimellisarvon maksuja tai koronmaksuja voidaan suorittaa vain, jos huomioon otettavat liikkeeseenlaskijan omat varat eivät näiden maksujen seurauksena pienene siten, etteivät ne enää täytä vähimmäisvaatimuksia, jotka on vahvistettu kulloisissakin Kyproksen keskuspankin pankkien omien varojen laskennasta antamissa ohjeissa.”
- 22 Kyseisten liikkeeseenlaskuehtojen 9 §:ssä määrätään seuraavaa:
- ”Täyttämättä jättäminen. Jokaisella velkakirjan haltijalla on oikeus irtisanoa velkakirjansa erääntymään ja vaatia, että ne maksetaan välittömästi takaisin ennenaikaisen lunastusarvon suuruisena – – (mahdollisine) takaisinmaksuajankohtana kertyneine korkoineen, jos liikkeeseenlaskija asetetaan selvitystilaan tai puretaan (paitsi jos selvitystilaan asettaminen tai purkaminen tehdään sulautumista, uudelleenjärjestelyä tai yrityssaneerausta varten tai sen mukaisesti, niin kauan kuin liikkeeseenlaskija on maksukykyinen, minkä yhteydessä edelleen olemassa oleva yritys ottaa hoitaakseen pääosin kaikki liikkeeseenlaskijan varat ja vastuut).”
- 23 Lopuksi liikkeeseenlaskuehtojen 12 §:n 1 kohdassa määrätään seuraavaa:
- ”Sovellettava laki. Velkakirjojen muotoon ja sisältöön sekä kaikkiin velkakirjojen haltijoiden ja liikkeeseenlaskijan oikeuksiin ja velvoitteisiin sovelletaan Saksan lakia.”
- 24 Koska Kommunalkredit ei enää täyttänyt vuoden 2008 lopusta lähtien Kyproksen keskuspankin ohjeissa pankkien omille varoille vahvistettuja vähimmäisvaatimuksia, se lopetti liikkeeseenlaskuehdoissa sovittujen korkojen maksamisen Sparkassen Versicherungille.
- 25 Kommunalkredit sulautui KA Finanziin absorptiosulautumisen kautta. Tämä sulautuminen merkittiin Itävallan yritysrekisteriin 18.9.2010, ja se tuli näin ollen voimaan kyseisenä päivänä.

- 26 Sparkassen Versicherung vaatii itävaltalaisissa tuomioistuimissa, että KA Finanz maksaa pääasiassa kyseessä olevien kahden toissijaisen velkakirjalainan osalta sovitut korot vuosilta 2009 ja 2010. Sparkassen Versicherung vaatii toissijaisesti, että KA Finanz myöntää sille AktG:n 226 §:n 3 momentissa tarkoitetut vastaavat oikeudet ja vastaa kaikista siitä, että KA Finanz on kieltäytynyt myöntämästä sille näitä oikeuksia, aiheutuvista vahingoista.
- 27 KA Finanz väittää ensisijaisesti, että sulautumisen seurauksena on ollut se, että pääasiassa kyseessä olevat toissijaiset velkakirjalainat ovat lakanneet olemassa voimassa. Se väittää toissijaisesti, että näistä lainoista aiheutuvat velvoitteet eivät ole siirtyneet sille, koska nämä lainat ovat menettäneet täysin arvonsa sen takia, että Kommunalkreditin omat varat ovat hävinneet kokonaan.
- 28 KA Finanz katsoo, että koska korko- ja pääomamaksut olivat riippuvaisia Kommunalkreditin omien varojen määrästä, nämä lainat olivat omien varojen luonteisia ja olivat AktG:n 226 §:n 3 momentissa tarkoitettuja tuotto-oikeuksia. KA Finanz katsoo, että kun otetaan huomioon Kommunalkreditin, jonka olemassaolo oli uhattuna ja jonka oma pääoma oli 31.12.2008 noin miljardi euroa negatiivinen, kärsimät tappiot, pääasiassa kyseessä olevat arvopaperit olivat sulautumisajankohtana menettäneet täysin arvonsa. KA Finanz päättelee tästä, että kun tällainen arvonmenetykset otetaan huomioon, se ei ollut velvollinen myöntämään vastaavia oikeuksia näiden arvopaperien haltijoille eikä maksamaan näille arvopaperien haltijoille korvausta.
- 29 Asiaa ensimmäisenä oikeusasteena käsitellyt Handelsgericht Wien (Wienin kauppatorioistuini) hylkäsi KA Finanzin esittämän sen vahvistamista koskevan liitännäisvaatimuksen, että pääasiassa kyseessä olevat arvopaperit olivat lakanneet olemassa voimassa sulautumisen seurauksena ja että toissijaisista velkakirjoista aiheutuvat Kommunalkreditin sitoumukset eivät olleet siirtyneet sen vastattaviksi.
- 30 Kyseinen tuomioistuin katsoi, ettei pääasiassa kyseessä olevissa arvopapereissa ollut kyse tuotto-oikeuksista eikä muista osakkeenomistajilla olevien oikeuksien kaltaisista oikeuksista, koska ne eivät olleet omien varojen luonteisia eivätkä myöskään riippuvaisia Kommunalkreditin voitoista. Mainitun tuomioistuimen mukaan KA Finanzilla ei siten ollut sulautumisen yhteydessä oikeutta todeta, että nämä arvopaperit olivat lakanneet olemassa voimassa. Kyseinen tuomioistuin katsoi myös, että toissijaiset velkakirjalainat olivat siirtyneet Kommunalkreditin yleisseuraannossa KA Finanzille.
- 31 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin täsmentää, että Handelsgericht Wien (Wienin kauppatorioistuini) ratkaisi sen käsiteltäväksi saatetun asian lausumatta siitä, minkä valtion lakia siihen sovelletaan.
- 32 Asiaa muutoksenhakuasteena käsitellyt Oberlandesgericht Wien (Wienin ylin alueellinen tuomioistuin) vahvisti Handelsgericht Wienin (Wienin kauppatorioistuini) ratkaisun sen jälkeen, kun se oli muistuttanut, että sulautumisen oikeusvaikutukset kuuluvat henkilöstatuutin piiriin ja että velkojainsuojaa on arvioitava kyseisen statutin eli tässä tapauksessa Itävallan yhtiöitä koskevan lainsäädännön perusteella.
- 33 Oberlandesgericht Wien (Wienin ylin alueellinen tuomioistuin) katsoi, että AktG:n 226 §:n 3 momenttia, johon KA Finanz perustaa väitteensä siitä, että sulautumisen seurauksena on ollut se, että pääasiassa kyseessä olevat arvopaperit ovat lakanneet olemassa voimassa, ei ollut sovellettava näihin arvopapereihin. Mainittu säännös koskee ainoastaan sellaisten joukkovelkakirjojen haltijoita, joihin liittyy jäsenyyden tai oman pääoman kaltaisia osatekijöitä, ja sellaisten tuotto-oikeuksien haltijoita, jotka voisivat tyypillisesti olla osakkaan sellaisia varallisuus-oikeuksia, joiden yhteydessä kyseeseen tulee ennen kaikkea osuus voitosta ja/tai rahaksi muuttamisessa saadusta ylijäämästä.

- 34 Mainittu tuomioistuin katsoi kuitenkin, että asia ei ollut näin käsiteltävässä asiassa, kuten liikkeeseenlaskuehdoista voitiin päätellä. Se lisäsi, että näissä ehdoissa ei määrätä, että kyseisiä lainoja ei makseta enää lainkaan takaisin, jos oma pääoma laskee vakavaraisuutta koskevan vähimmäiskynnysarvon alle, vaan niissä määrätään ainoastaan, että nämä lainat eivät eräänny niin kauan kuin kyseiset vähimmäisvaatimukset eivät täyty.
- 35 KA Finanz teki Oberster Gerichtshofiin (ylimmän asteen tuomioistuin) Revision-valituksen, joka koskee – kuten kyseinen tuomioistuin täsmentää – sitä, sovelletaanko AktG:n 226 §:n 3 momenttia pääasiassa kyseessä oleviin toissijaisiin velkakirjalainoihin.
- 36 Voidakseen ratkaista pääasian Oberster Gerichtshof (ylimmän asteen tuomioistuin) tiedusteleo, minkä valtion lakia tähän asiaan sovelletaan. Tässä yhteydessä kyseinen tuomioistuin täsmentää, että pääasiassa kyseessä olevien lainojen merkitsemisen yhteydessä oli sovittu Saksan lain soveltamisesta, että näiden lainojen liikkeeseenlaskijayhtiön eli Kommunalkreditin kotipaikka oli Kyproksella ja että yhtiön, johon Kommunalkredit oli sulautunut, eli KA Finanzin ja yhtiön, joka oli merkinnyt mainitut lainat, eli Sparkassen Versicherungin kotipaikat ovat Itävallassa.
- 37 Mainittu tuomioistuin korostaa sitä, että Rooma I -asetusta ei sovelleta pääasiassa kyseessä oleviin lainoihin, koska ne on laskettu liikkeeseen ennen 17.12.2009.
- 38 Lisäksi mainittu tuomioistuin pohtii yhtäältä, ovatko pääasiassa kyseessä olevat arvopaperit direktiivin 78/855 15 artiklassa tarkoitettuja arvopapereita, ja toisaalta, ovatko mainitussa artiklassa säädetty velkojainsuojaa koskevat säännöt esteenä AktG:n 226 §:n 3 momentin kaltaiselle kansalliselle säännökselle, jonka mukaan sellaisten muiden arvopaperien kuin osakkeiden, joihin liittyy erityisiä oikeuksia, liikkeeseenlaskijayhtiö voi yksipuolisesti päättää oikeussuhteen, joka sitoo sen näiden arvopaperien haltijoihin, ja suorittaa näiden haltijoiden saamiset kokonaan.
- 39 Näissä olosuhteissa Oberster Gerichtshof (ylimmän asteen tuomioistuin) on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:
- ”1) Onko [Rooman yleissopimuksen] 1 artiklan 2 kohdan e alakohtaa tulkittava siten, että alakohtainen poikkeus, jonka mukaan yleissopimuksen määräyksiä ei sovelleta ’yhtiöitä – – koskevaan lainsäädäntöön’, käsittää
- a) uudelleenjärjestelytoimet, kuten sulautumiset ja jakautumiset, ja
 - b) [direktiivin 78/855] 15 artiklaan sisältyvän velkojainsuojasäännöksen uudelleenjärjestelytoimien kuluessa?
- 2) Onko näin myös silloin, jos sovelletaan [direktiivin 2011/35] 15 artiklaa?
- 3) Jos ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen vastataan myöntävästi: Johtaako Rooma I -asetuksen 1 artiklan 2 kohdan d alakohtaan – Rooman yleissopimuksen 1 artiklan 2 kohdan e alakohtaa seuranneena määräyksenä – sisältyvä alakohtainen poikkeus samaan lopputulokseen, vai onko kyseistä poikkeusta tulkittava toisin? Jos on, millä tavoin?
- 4) Voidaanko unionin primaarioikeudesta, kuten SEUT 49 artiklan mukaisesta sijoittautumisvapaudesta, SEUT 56 artiklan mukaisesta palvelujen tarjoamisen vapaudesta tai SEUT 63 artiklan mukaisesta pääomien ja maksujen vapaasta liikkuvuudesta, johtaa määräyksiä sulautumisten kohteluun sovellettavan lainsäädännön valinnan ja erityisesti sen osalta, onko sovellettava sulautuvan yhtiön valtion kansallista lainsäädäntöä vai vastaanottavan yhtiön valtion kansallista lainsäädäntöä?
- 5) Jos neljänteen kysymykseen vastataan kieltävästi: Voidaanko unionin johdetusta oikeudesta, kuten [direktiivistä 2005/56], [direktiivistä 2011/35] tai osakeyhtiöiden jakautumisesta 54 artiklan 3 kohdan g alakohdan nojalla 17.12.1982 annetusta kuudennesta neuvoston direktiivistä

82/891/ETY [(EYVL L 378, s. 47)], johtaa periaatteita sovellettavan lainsäädännön valinnan ja erityisesti sen osalta, onko sovellettava sulautuvan yhtiön valtion kansallista lainsäädäntöä vai vastaanottavan yhtiön valtion kansallista lainsäädäntöä, vai voidaanko kansallisissa lainvalintasäännöksissä päättää, mitä kansallista aineellista oikeutta sovelletaan?

- 6) Onko [direktiivin 78/855] 15 artiklaa tulkittava siten, että liikkeeseenlaskijalla on sellaisten muiden arvopaperien kuin osakkeiden, joihin liittyy erityisiä oikeuksia, haltijaan nähden etenkin toissijaisten velkakirjojen yhteydessä rajatylittävän sulautumisen tapauksessa oikeus päättää oikeussuhde ja suorittaa haltijoiden saamiset?
- 7) Onko näin myös silloin, jos sovelletaan [direktiivin 2011/35] 15 artiklaa?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

- 40 Aluksi on todettava, että Roomassa 19.6.1980 allekirjoittamista varten avatun sopimusvelvoitteisiin sovellettavaa lakia koskevan yleissopimuksen tulkinnasta Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa 19.12.1988 tehdyn ensimmäisen pöytäkirjan (EYVL 1989, L 48, s. 1) 2 artiklan a alakohdan mukaan unionin tuomioistuin on toimivaltainen lausumaan kyseistä yleissopimusta koskevista kysymyksistä Oberster Gerichtshofin (ylimmän asteen tuomioistuin) esittämän ennakkoratkaisupyynnön yhteydessä.
- 41 Lisäksi on muistutettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan olettamana on, että kansallisen tuomioistuimen niiden oikeudellisten seikkojen ja tosiseikkojen perusteella, joiden määrittämisestä se vastaa ja joiden paikkansapitävyyden selvittäminen ei ole unionin tuomioistuimen tehtävä, esittämällä unionin oikeuden tulkintaan liittyvillä kysymyksillä on merkitystä asian ratkaisun kannalta. Unionin tuomioistuin voi jättää tutkimatta kansallisen tuomioistuimen esittämän pyynnön ainoastaan, jos on ilmeistä, että pyydetyllä unionin oikeuden tulkittamisella ei ole mitään yhteyttä kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian tosiseikkoihin tai kohteeseen, jos kyseinen ongelma on luonteeltaan hypoteettinen taikka jos unionin tuomioistuimella ei ole tiedossaan niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, jotka ovat tarpeen, jotta se voisi antaa hyödyllisen vastauksen sille esitettyihin kysymyksiin (tuomio Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 42 Tässä yhteydessä on todettava ensinnäkin, että koska direktiivi 2011/35 on tullut voimaan vasta 1.7.2011 eli pääasian tosiseikkojen tapahtuma-ajan jälkeen, toinen kysymys, viides kysymys – siltä osin kuin se koskee kyseisen direktiivin tulkintaa – ja seitsemäs kysymys on jätettävä tutkimatta.
- 43 Toiseksi Rooma I -asetus, jonka 28 artiklassa säädetään, että tätä asetusta sovelletaan sopimukseen, jotka on tehty 17.12.2009 tai sen jälkeen, ei ollut – kuten myös ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on todennut – vielä voimassa silloin, kun pääasiassa kyseessä olevat sopimukset tehtiin, eli vuonna 2005. Kolmas kysymys on näin ollen jätettävä tutkimatta.
- 44 Kolmanneksi on riidatonta, että pääasia koskee kahden yhtiön välillä tapahtuneen absorptiosulautumisen vaikutuksia toissijaisiin velkakirjalainoihin. Näin ollen ensimmäinen kysymys on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se koskee Rooman yleissopimuksen 1 artiklan 2 kohdan e alakohdan tulkintaa yhtiöiden jakautumisen osalta. Koska direktiivi 82/891 koskee osakeyhtiöiden jakautumista, lisäksi myös viides kysymys on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se koskee kyseisen direktiivin tulkintaa.
- 45 Tästä seuraa, että tutkittavaksi voidaan ottaa ainoastaan ensimmäinen kysymys – siltä osin kuin se ei koske Rooman yleissopimuksen 1 artiklan 2 kohdan e alakohdan määräysten tulkintaa yhtiöiden jakautumisen osalta –, neljäs kysymys, viides kysymys – siltä osin kuin se koskee direktiivin 2005/56 tulkintaa – ja kuudes kysymys.

- 46 Ensimmäisen, neljännen ja viidennen kysymyksen osalta ennakkoratkaisupyyntöstä ilmenee, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on esittänyt nämä kysymykset, jotta se voisi lausua siitä, mitä pääasiassa kyseessä oleville sopimuksille tapahtuu sen jälkeen, kun Kommunalkredit on sulautunut KA Finanziin absorptiosulautumisen kautta, mikä edellyttää sen mukaan sitä, että ensiksi on ratkaistava kysymys siitä, minkä valtion lakia näihin sopimuksiin sovelletaan tämän sulautumisen jälkeen.
- 47 Näin ollen on katsottava, että ensimmäinen, neljäs ja viides kysymys – siltä osin kuin ne voidaan ottaa tutkittavaksi – koskevat pääasiallisesti sitä, miten unionin oikeuden kannalta on määritettävä laki, jota sovelletaan rajatylittävän absorptiosulautumisen jälkeen yhtäältä pääasiassa kyseessä olevien lainasopimusten kaltaisen sulautuneen yhtiön tekemän lainasopimuksen tulkintaan, velvoitteiden täyttämiseen ja raukeamisen muotoihin ja toisaalta Sparkassen Versicherungin toissijaisesti esittämän vaatimuksen kaltaiseen vaatimukseen, jossa velkoja haluaa vedota direktiivin 78/855 15 artiklassa säädettyyn velkojainsuojaan.
- 48 Kuudennessa kysymyksessä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee pääasiallisesti, onko direktiivin 78/855 15 artiklaa tulkittava siten, että kyseisessä säännöksessä annetaan oikeuksia sellaisten muiden arvopaperien kuin osakkeiden, joihin liittyy erityisiä oikeuksia, liikkeeseenlaskijalle.
- 49 Jotta voidaan vastata kysymykseen siitä, minkä valtion lakia sovelletaan rajatylittävän absorptiosulautumisen jälkeen pääasiassa kyseessä olevien lainasopimusten kaltaisen sulautuneen yhtiön tekemän lainasopimuksen tulkintaan, velvoitteiden täyttämiseen ja raukeamisen muotoihin, on ensinnäkin tutkittava, sovelletaanko – ja jos sovelletaan, missä määrin – Rooman yleissopimusta tähän sopimukseen.
- 50 Tässä asiayhteydessä on todettava, että Rooman yleissopimuksen 1 artiklan 1 kohdan mukaan kyseisen yleissopimuksen määräyksiä sovelletaan sopimusvelvoitteisiin silloin, kun sopimuksella on liittymä useampaan kuin yhteen valtioon.
- 51 Poikkeuksena tästä aineellista toimivaltaa koskevasta säännöstä mainitun yleissopimuksen 1 artiklan 2 kohdan e alakohdassa jätetään kuitenkin kyseisen yleissopimuksen soveltamisalan ulkopuolelle kysymykset, jotka liittyvät yhtiöitä, yhdistyksiä tai oikeushenkilöitä koskevaan lainsäädäntöön, kuten yhtiöiden, yhdistysten ja oikeushenkilöiden perustamiseen, oikeuskelpoisuuteen ja oikeustoimikelpoisuuteen, sisäiseen toimintaan ja purkautumiseen sekä osakkaiden ja toimihenkilöiden henkilökohtaiseen vastuuseen yhtiön, yhdistyksen tai oikeushenkilön veloista.
- 52 Sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista tehtyä yleissopimusta koskevasta Milanon yliopiston professorin Mario Giulianon ja Paris I -yliopiston professorin Paul Lagarden selvityksestä (EYVL 1980, C 282, s. 1) ilmenee, että yhtiöitä, yhdistyksiä tai oikeushenkilöitä koskevaan lainsäädäntöön liittyviä kysymyksiä ei sisällytetty Rooman yleissopimuksen soveltamisalaan sen takia, että Euroopan yhteisöissä valmisteltiin tuolloin yhtiöitä koskevaa lainsäädäntöä. Kyseisestä selvityksestä ilmenee myös, että yhtiöiden sulautumisen tai yhteenliittymisen kaltaiset yhtiöiden purkautumista sääntelevät toimet kuuluvat niihin toimiin, jotka on jätetty kyseisen yleissopimuksen 1 artiklan 2 kohdassa mainitun yleissopimuksen soveltamisalan ulkopuolelle. Kyseistä yleissopimusta ei siis sovelleta yhtiöiden sulautumiseen.
- 53 Koska unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta ilmenee, että pääasiassa kyseessä olevat sopimukset kuuluivat ennen Kommunalkreditin sulautumista KA Finanziin Rooman yleissopimuksen soveltamisalaan ja että sopimuspuolet olivat valinneet kyseisen yleissopimuksen 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti Saksan lain näihin sopimuksiin sovellettavaksi laiksi, on kuitenkin määritettävä, säännelläänkö tällä lailla yhä kyseisen sulautumisen jälkeen mainittuja sopimuksia ja näin ollen mainitun yleissopimuksen 10 artiklan 1 kohdan nojalla niiden tulkintaa, niihin perustuvien velvoitteiden täyttämistä ja niiden raukeamisen muotoja.

- 54 Tässä tarkoituksessa on toiseksi tutkittava Euroopan unionin lainsäätäjän yhtiöiden sulautumisen alalla hyväksymiä tekstejä. Tässä asiayhteydessä on todettava, että tällä alalla on annettu kaksi säädöstä, joiden tarkoituksena on sekä organisoida sulautumismenettely että päättää sulautumisen oikeusvaikutuksista, eli yhtäältä direktiivi 78/855, joka on annettu – kuten sen johdanto-osan kolmannesta perustelukappaleesta ilmenee – siinä tarkoituksessa, että osakeyhtiöiden sulautumista koskeva jäsenvaltioiden lainsäädäntö sovitetaan yhteen ja että kaikissa jäsenvaltioissa on säännökset sulautumisesta, ja toisaalta direktiivi 2005/56, joka on annettu – kuten sen johdanto-osan ensimmäisestä perustelukappaleesta ilmenee – siinä tarkoituksessa, että helpotetaan eri jäsenvaltioiden lainsäädännön alaisten erityyppisten pääomayhtiöiden rajatylittäviä sulautumisia.
- 55 Koska pääasia koskee sitä, mitä toissijaisille velkikirjalainoille tapahtuu rajatylittävän sulautumisen jälkeen, on määritettävä direktiivin 2005/56 perusteella, mikä vaikutus tällä sulautumisella on tällaisiin lainoihin.
- 56 Direktiivin 2005/56 2 artiklan 2 alakohdan a alakohdasta ilmenee, että absorptiosulautuminen on liiketoimi, jolla yksi tai useampi yhtiö siirtää purkautumishetkellään likvidaatiomenettelyttä kaikki varansa ja vastuunsa toiselle toiminnassa olevalle yhtiölle eli vastaanottavalle yhtiölle.
- 57 Tällaisen liiketoimen vaikutuksen osalta kyseisen direktiivin 14 artiklan 2 kohdan a alakohdasta ilmenee, että rajatylittävällä sulautumisella on siitä päivästä, jona kyseinen sulautuminen tulee voimaan, alkaen se vaikutus, että sulautuvan yhtiön kaikki varat ja velat siirtyvät vastaanottavalle yhtiölle.
- 58 Absorptiosulautuminen merkitsee siis sitä, että vastaanottava yhtiö hankkii sulautuvan yhtiön kokonaan ilman velvoitteiden lakkaamista, jonka likvidaatiomenettely olisi aiheuttanut, ja tästä aiheutuu – ilman, että velat uudistetaan – se, että vastaanottava yhtiö tulee sulautuvan yhtiön sijaan kaikkien sulautuvan yhtiön tekemien sopimusten osapuoleksi. Näin ollen lakia, jota näihin sopimuksiin sovellettiin ennen sulautumista, sovelletaan yhä tämän sulautumisen jälkeen.
- 59 Tästä seuraa, että unionin oikeutta on tulkittava siten, että laki, jota sovelletaan rajatylittävän absorptiosulautumisen jälkeen pääasiassa kyseessä olevien lainasopimusten kaltaisen sulautuneen yhtiön tekemän lainasopimuksen tulkintaan, velvoitteiden täyttämiseen ja raukeamisen muotoihin, on se laki, jota tähän sopimukseen sovellettiin ennen tätä sulautumista.
- 60 Velkojien intressien suojaamisesta rajatylittävän sulautumisen yhteydessä, eli suojusta, johon Sparkassen Versicherung vetoaa toissijaisessa vaatimuksessaan, on todettava, että direktiivin 2005/56 johdanto-osan kolmannesta perustelukappaleesta ja 4 artiklasta ilmenee, että rajatylittävään sulautumiseen osallistuvaan yhtiöön sovelletaan muun muassa sen velkojien suojan osalta edelleen niitä kansallisia säännöksiä ja muodollisuuksia, joiden alainen yhtiö on ja joita sovellettaisiin jäsenvaltion sisällä tapahtuvan sulautumisen yhteydessä.
- 61 Tästä seuraa, että säännökset, joilla säännellään sulautuneen yhtiön velkojien suojaa pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tapauksessa, ovat sen kansallisen lainsäädännön säännöksiä, jonka alainen kyseinen yhtiö oli.
- 62 Koska jäsenvaltioiden on jäsenvaltion sisällä tapahtuvan sulautumisen yhteydessä noudatettava direktiivin 78/855 13–15 artiklaa velkojainsuojan osalta, niiden on näin ollen noudatettava näitä säännöksiä myös rajatylittävän sulautumisen yhteydessä.
- 63 Kyseisen direktiivin 13 ja 14 artikla koskevat velkojainsuojaa niiden, jotka eivät ole joukkovelkakirjojen haltijoita, ja joukkovelkakirjojen haltijoiden osalta, kun taas mainitun direktiivin 15 artikla koskee sellaisten muiden arvopaperien kuin osakkeiden, joihin liittyy erityisiä oikeuksia, haltijoiden suoja.

- 64 Näin ollen nousee esiin kysymys siitä, miten direktiivin 78/855 15 artiklassa tarkoitetut arvopaperit erotetaan muista velkainstrumenteista.
- 65 Tässä yhteydessä kyseisen direktiivin valmisteluasiakirjoista eli ehdotuksesta neuvoston kolmanneksi direktiiviksi niiden takeiden yhteensovittamisesta, joita jäsenvaltioissa vaaditaan perustamissopimuksen 58 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilta yhtiöiltä niiden jäsenten sekä ulkopuolisten etujen suojaamiseksi osakeyhtiöiden sulautumisen osalta (EYVL 1970, C 89, s. 20), ja muutetusta ehdotuksesta neuvoston kolmanneksi direktiiviksi niiden takeiden yhteensovittamisesta, joita jäsenvaltioissa vaaditaan perustamissopimuksen 58 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilta yhtiöiltä niiden jäsenten sekä ulkopuolisten etujen suojaamiseksi osakeyhtiöiden sulautumisen osalta (KOM (72) 1668 lopullinen), ilmenee, että mainitun direktiivin 15 artiklassa tarkoitetut sellaiset muut arvopaperit kuin osakkeet, joihin liittyy erityisiä oikeuksia, tarkoittavat muiden arvopapereiden ohella velkakirjoja, jotka ovat vaihdettavissa osakkeiksi, velkakirjoja, joihin liittyy merkintäoikeuksia osakepääomaan, osinkovelkakirjoja ja merkintäoikeuksia.
- 66 Näin ollen tällaisia arvopapereita ovat ne arvopaperit, joissa annetaan niiden haltijoille laajempia oikeuksia kuin pelkkä oikeus saatavien ja sovittujen korkojen takaisinmaksuun. Tämä pätee erityisesti niihin arvopapereihin, joissa myönnetään niiden haltijoille oikeus vaihtaa ne osakkeisiin tai oikeus osuuteen liikkeeseenlaskijayhtiön voitosta.
- 67 Käsiteltävässä asiassa liikkeeseenlaskuehdoista, sellaisina kuin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on esittänyt ne, ilmenee, että pääasiassa kyseessä olevissa arvopapereissa ei näytetä antavan niiden haltijoille laajempia oikeuksia kuin pelkkä oikeus saatavien ja sovittujen korkojen takaisinmaksuun. Vaikuttaa siis siltä, että nämä arvopaperit eivät kuulu direktiivin 78/855 15 artiklan soveltamisalaan, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on tarkistettava.
- 68 Siinä tapauksessa, että kyseinen tuomioistuin tekee päinvastaisen päätelmän, on todettava, että direktiivin 78/855 15 artiklassa säädetään, että kyseisessä säännöksessä tarkoitettujen sellaisten muiden arvopaperien kuin osakkeiden haltijoille, joihin liittyy erityisiä oikeuksia, on annettava vastaanottavassa yhtiössä ainakin vastaavat oikeudet kuin heillä oli sulautuvassa yhtiössä, jollei näiden arvopaperien haltijoiden kokous, kun kansallisessa lainsäädännössä on säännökset tällaisesta kokouksesta, tai kukin näiden arvopaperien haltija erikseen hyväksy näiden oikeuksien muuttamista taikka jollei heillä ole oikeutta saada vastaanottava yhtiö ostamaan takaisin heidän arvopaperinsa.
- 69 Direktiivin 78/855 15 artiklan sanamuodosta käy siis ilmi, että kyseisen artiklan tarkoituksena on suojata sellaisten muiden arvopaperien kuin osakkeiden, joihin liittyy erityisiä oikeuksia, haltijoiden intressejä.
- 70 Koska ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että AktG:n 226 §:n 3 momentti on säädetty direktiivin 78/855 15 artiklan täytäntöön panemiseksi, ja koska ensiksi mainitulla säännöksellä näytetään antavan tällaisten arvopaperien liikkeeseenlaskijalle oikeus päättää yksipuolisesti oikeussuhde, joka sitoo sen näiden arvopaperien haltijoihin, ja suorittaa näiden haltijoiden saamiset kokonaan, on kuitenkin todettava, että tällainen oikeus ei ilmene direktiivin 78/855 15 artiklan sanamuodosta ja tavoitteesta, koska viimeksi mainitussa säännöksessä annetaan oikeuksia näiden arvopaperien haltijoille muttei niiden liikkeeseenlaskijalle. Näin ollen ei voida katsoa, että AktG:n 226 §:n 3 momentin kaltaisella säännöksellä pannaan direktiivin 78/855 15 artikla täytäntöön.
- 71 Tästä seuraa, että direktiivin 78/855 15 artiklaa on tulkittava siten, että kyseisessä säännöksessä annetaan oikeuksia sellaisten muiden arvopaperien kuin osakkeiden, joihin liittyy erityisiä oikeuksia, haltijoille muttei tällaisten arvopaperien liikkeeseenlaskijalle.

Oikeudenkäyntikulut

- 72 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Unionin oikeutta on tulkittava siten, että

- laki, jota sovelletaan rajatylittävän absorptiosulautumisen jälkeen pääasiassa kyseessä olevien lainasopimusten kaltaisen sulautuneen yhtiön tekemän lainasopimuksen tulkintaan, veloitteiden täyttämiseen ja raukeamisen muotoihin, on se laki, jota tähän sopimukseen sovellettiin ennen tätä sulautumista
- säännökset, joilla säännellään sulautuneen yhtiön velkojen suojaa pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tapauksessa, ovat sen kansallisen lainsäädännön säännöksiä, jonka alainen kyseinen yhtiö oli.

- 2) Perustamissopimuksen 54 artiklan 3 kohdan g alakohdan nojalla osakeyhtiöiden sulautumisesta 9.10.1978 annetun kolmannen neuvoston direktiivin 78/855/ETY, sellaisena kuin se oli muutettuna 16.9.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/109/EY, 15 artiklaa on tulkittava siten, että kyseisessä säännöksessä annetaan oikeuksia sellaisten muiden arvopaperien kuin osakkeiden, joihin liittyy erityisiä oikeuksia, haltijoille muttei tällaisten arvopaperien liikkeeseenlaskijalle.

Allekirjoitukset